

Дамян Дамянов

Ето я бурята...

Ето я бурята! Ето я!
Гняв, трупан с лета и столетия!
Сводът кънти разлюлян.
Свърши се жетвата, нашата!
Почва вършитбата, страшната
С кървавия харман.

Скърцат душите – диканите.
И се люлеят мегданите!
Земята със гръм се люлей:
„Долу властта, безчовечната!“
И вместо с кръст, със картечница
Се моли на бог поп Андрей.

Говорят тояги и камъни!
Говорят надежди измамени!
Говори гневът най-суров.
А в кървава аудитория
Му преподава история
Самият професор Цанков.

Над ужаса и над неволята
Там свети главата му, голата
Като надгробен фенер.
Но жива е още България!
Надига пръстта тя, отваря я
И тръгна пак с кръста си чер.

И тръгва тя, клана, обесвана,
Тръгва, отново понесена –
Към своя Септември върви.
Към своя Септември, към втория!
Върви тя и пише история
С душата си, дето кърви.

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8006>]